

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce E.D., proti žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 12. 8. 2009, čj. 6673/09-1100-400729; ze dne 27. 10. 2009, čj. 8308/09-1300-402419, čj. 8309/09-1300-402419, čj. 8310/09-1300-402419, čj. 8311/09-1300-402419 a sdělení ze dne 27. 11. 2009, čj. 9073/09-1300-402419

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žaloba proti sdělení Finančního ředitelství v Plzni ze dne 27. 11. 2009, čj. 9073/09-1300-402419 s e o d m í t á .
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal 28.5.2009 k Okresnímu soudu v Karlových Varech žalobu směřující proti Finančnímu úřadu v Karlových Varech nazvanou „ŽALOBA PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU I. (vady řízení)“ uvozenou slovy „Pomluva obvinění mé bývalé firmy z páchání trestné činnosti – zločinné spolčení, porušování účetní evidence, podvodu a vystavování fiktivních faktur.“

2. Okresní soud v Karlových Varech usnesením ze dne 9.12.2009, čj. 9 C 341/2009-67, vyslovil svoji věcnou nepříslušnost a po právní moci usnesení věc postoupil dne 5.2.2010 Krajskému soudu v Plzni rozhodujícímu ve správním soudnictví.
3. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).
4. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 19.2.2010, čj. 57Af 14/2010-72 vyloučil podle § 39 odst. 2 s.ř.s. k samostatnému projednání pod sp.zn. 57Af 19/2010 část žaloby týkající se uložení povinnosti žalovanému Finančnímu úřadu v Karlových Varech uhradit žalobci ztrátu na majetku ve výši 30.000.000 Kč a příslušenství nevyplacené částky DPH ve výši 3.238.038 Kč.
5. Předmětem přezkumu v této právní věci vedené pod sp.zn. 57Af 14/2010 tak zůstala žalobou napadená rozhodnutí. Kdo je žalovaným v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu stanoví § 69 s.ř.s., podle něhož *žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. Po té, kdy žalobce k výzvě soudu upřesnil, která rozhodnutí žalobou napadá, označil soud žalovaným ve smyslu citovaného ustanovení Finanční ředitelství v Plzni, kterému podle § 9 písm. c) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech náležela do 31.12.2012 pravomoc přezkoumávat rozhodnutí finančních úřadů vydaná ve správním řízení. Dnem 1.1.2013 nabyt účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, podle jehož § 7 písm. a) vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, které je ve smyslu § 69 s.ř.s. správním orgánem, na který přešla působnost Finančního ředitelství v Plzni. Soud proto s účinností od 1.1.2013 označil žalovaným Odvolací finanční ředitelství.
6. Pro přehled soud nejprve vyjmenuje všechna podání učiněná žalobcem. Žalobce podal k Okresnímu soudu v Karlových Varech žalobu ze dne 28.5.2009, kterou doplnil podáními ze dne 3.9.2009, ze dne 12.10.2009, ze dne 27.10.2009 a ze dne 30.10.2009. K výzvě Krajského soudu v Plzni ze dne 9.4.2010, čj. 57Af 14/2010-78, aby uvedl, jaká rozhodnutí jakého správního orgánu žalobou napadá, žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 25.4.2010, které doplnil podáními ze dne 4.6.2010 a ze dne 5.6.2010 a následně podáním ze dne 7.10.2012 a listinami doručenými soudu 18.10.2012 a 4.11.2012.
7. Podle obsahu podání učiněných k výzvě Krajského soudu v Plzni jsou žalobou napadána rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (*dále jen finanční ředitelství*), kterými bylo rozhodováno o odvoláních podaných žalobcem proti platebním výměrům vydaným Finančním úřadem v Karlových Varech (*dále jen finanční úřad*). Jedná se o rozhodnutí finančního ředitelství **ze dne 12.8.2009, čj. 6673/09-1100-400792**, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru ze dne 11.2.2009, čj. 22476/09/128912403401, jímž bylo žalobci sděleno penále na dani silniční za zdaňovací období roku 2003. Dále o rozhodnutí **ze dne 27.10.2009, čj. 8308/09-1300-402419**, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru ze dne 11.2.2009, čj. 22485/09/1289123401, jímž bylo žalobci sděleno penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2001 ve výši 988.268 Kč. Dále o rozhodnutí **ze dne 27.10.2009, čj. 8309/09-1300-402419**, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu

výměru ze dne 11.2.2009, čj. 22491/09/1289123401, jímž bylo žalobci sděleno penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2001 ve výši 1.513 Kč. Dále o rozhodnutí **ze dne 27.10.2009, čj. 8310/09-1300-402419**, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru ze dne 11.2.2009, čj. 22494/09/1289123401, jímž bylo žalobci sděleno penále na dani z přidané hodnoty ze zdaňovací období září 2002 ve výši 12.536 Kč. Dále o rozhodnutí **ze dne 27.10.2009, čj. 8311/09-1300-402419**, kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru ze dne 11.2.2009, čj. 22497/09/1289123401, jímž bylo žalobci sděleno penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2003 ve výši 532 Kč.

8. Žalobou je napadáno také dle žalobce rozhodnutí finančního ředitelství **ze dne 27.11.2009, čj. 9073/09-1300-402419**, kterým byl žalovaným podle § 34c odst. 4 ZSDP odložen podnět žalobce týkající se stížnosti žalobce na nečinnost finančního úřadu.

II. Důvody žaloby

9. Žalobce konal podnikatelskou činnost na základě živnostenského listu v oboru výroba a dekorace porcelánu a jeho prodej s označením „Danihel Výroba a dekorace porcelánu“. Ve všech podáních učiněných v této právní věci žalobce namítá nesprávné závěry kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec roku 2000 a leden až květen roku 2001, provedené u žalobce v době od 16.7.2001 do 12.11.2001, vyjádřené ve zprávě o kontrole čj. 122480/01/128930/0765. Dle žalobce jsou všechna následně vydaná rozhodnutí finančního úřadu a finančního ředitelství výsledkem této vadné daňové kontroly, jejímž důsledkem byl zánik jeho firmy (přišel tak o 30.000.000 Kč), rozpad rodiny, psychická újma a hrubé porušení smyslu správy daní, dbát o plnění státní kasy výnosy z daní.

10. K průběhu daňové kontroly žalobce uvedl, že spolupracoval s kontrolní pracovnící a neměl žádné indicie k omezení či zákazu své činnosti, kromě informace o nějakých pochybnostech v jeho podnikání. Snažil se proto doložit, že je jeho podnikání v souladu se zákony. Ve zprávě o kontrole však byla jeho firma označena jako „páchající trestnou činnost podvodu, zločinného spolčení, vystavování fiktivních faktur, porušování účetní evidence“. Zpráva o kontrole nebyla s žalobcem podle § 16 odst. 4 písm. f) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen ZSDP*) konzultována a tím mu bylo odepřeno právo vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a byly tak porušeny základní zásady vyjádřené v § 2 odst. 1, 2 ZSDP. Kontrolní zjištění, že účetnictví „neodpovídá stanoveným zákonným nařízením a normám“ nebylo nijak řešeno, nebyl upozorněn na nezákonné vedení účetnictví, nebyl za zjištěný stav pokutován či vyzván k nápravě. Pro porušení zákona při vedení kontroly se bránil, zasílal odvolání, která dokládal dalšími doklady. Ani v jednom případě však finanční úřad nepřijal jeho snahu o zjištění skutečného stavu věci, od předání zprávy s ním nekomunikoval. Stejně zamítavě odpovídalo i finanční ředitelství a ve snaze o obnovu řízení neuspěl. Žalobce byl proto donucen ukončit podnikání, zlikvidovat firmu s 12 zaměstnanci, která neměla dluhy u žádného státního orgánu, rozvíjela svou činnost tak, aby nedocházelo k trestné činnosti. Byla porušena důvěra ve správní orgán, porušením povinností, zneužitím postavení, neohlášením a neřešením porušování zákonů, páčání trestné činnosti, kdy svým postupem a v kontextu zprávy správní orgán de-fakto legalizoval výnosy z trestné činnosti. Žalobcova řádná obhajoba proto nemohla nikdy být úspěšná z důvodu zakrývání skutečnosti, zamlčování a zneužívání zjištěných informací pro své vlastní obohacení, kdy jejich

zamlčením a zatajením vlastně správce daně schvaloval páčání trestné činnosti. Důvodem ke kontrole žalobcovy firmy byla kontrola vedená u jeho dodavatele, o jejíž výsledek se správce daně již nezajímal, a to ani přesto, že jej žalobce pracně zjistil a správce daně o něm informoval v dobré víře, že bude k tomuto výsledku přihlédnuto a bude obnoveno řízení. Zprávou o kontrole však byl žalobce křivě obviněn a od té doby se o něj již nikdo nestaral. Jeho firma byla v důsledku nevyplacení úplatku na základě „páchání trestné činnosti podvodu a dalších hrubých porušení pravidel“ donucena k úpadku, ale to již není trestné.

11. Dle žalobce byla zákonná cesta pro řešení v kontaktu s pracovníkem celního úřadu, který na základě žalobcových žádostí vyřizoval jednotné celní deklarace. Souhrn všech faktur a na ně vystavených JCD byl uveden v tzv. CARNETU, který vystavil celní úřad jako hromadný doklad při vývozu zboží. Žalobce zaslal správci daně ve vytýkáčím řízení odpověď na dotazy s vysvětlením, že bude vše v pořádku. Odpověď neobdržel, proto usuzoval na vyjasnění situace. V opačném případě byl povinen vzniklý nedoplatek na DPH uhradit. V daňovém přiznání zároveň předkládal doklady o původu zboží (nákupní faktury, doklady o nákupu všeho spojeného s výrobou a o následném prodeji). Proto jej překvapilo, že u něj byla 16.7.2001 zahájena daňová kontrola. V rámci kontroly předložil veškeré doklady. V době kontroly (v září) žalobce navštívil ve firmě cizí člověk s návrhem, aby mu bylo vyplaceno 30 % ze zadržované částky DPH, pak že bude kontrola zdárně ukončena. Vše na základě velmi dobrého poznatku o dění ve firmě, a to zpětně několik let. Žalobce požadoval po finančním úřadu nejprve telefonicky vysvětlení, jak je možné, že někdo cizí zná jeho minulost, detaily daňové kontroly a výši nárokováného DPH. Dle žalobce byla pracovníkem finančního úřadu porušena povinnost mlčenlivosti. V protokolu o ústním jednání dne 9.10.2001 k tomu bylo zdůrazněno, že při dalším kontaktu bude žalobce informovat pouze finanční úřad. Přestože situace splňovala náležitosti k ohlášení orgánům činným v trestním řízení pro podezření z protiprávního jednání vymáhání úplatku na základě utajených informací, byl žalobce správcem daně upozorněn na zachování mlčenlivosti v době řízení a donucen nehlásit věc policii. K podrobnému doplnění údajů o nahlášeném incidentu došlo v protokole z 12.11.2001, kdy bylo žalobci rovněž oznámeno ukončení daňové kontroly a vyzván k převzetí zprávy o kontrole, aniž by znal její obsah. K námitce, že jsou zde uvedeny věci, o kterých neměl zdání, byl upozorněn, že odepření podepsání zprávy nemá vliv na její obsah. V průběhu daňové kontroly se vyjádřil jednou, a to v srpnu, kdy do protokolu řekl to, co nyní uvádí v žalobě, proto nevěřil, co četl ve zprávě o kontrole o zamítnutí zadržovaných částek DPH.

12. Proti zprávě o kontrole se žalobce odvolal z důvodu úmyslně chybného závěru a porušení několika zákonů, kdy mu nebylo umožněno se před převzetím zprávy k ní vyjádřit, být seznámen s jejím obsahem, včetně porušení § 1 odst. 2 ZSDP, kdy k úplnému zjištění skutečností má probíhat řádně vedená kontrola i v součinnosti třetích osob. Žalobce byl označen za podvodníka a jeho účetnictví za chybně vedené. Zpráva nebrala na zřetel žalobcovu vlastní výrobu, dekoraci, kdy se vzhledem k exkluzivnosti zboží jednalo o jinou cenovou hladinu prodávaných výrobků oproti běžnému sortimentu. Ve zprávě je vše vytrženo ze souvislostí, bez porovnání dokladů se skutečností, bez ověření ve spolupráci s celním orgánem, např. celní správou, která měla v průběhu celního řízení přístup ke zboží. Zpráva popírá všudypřítomnou účast celního pracovníka v celním řízení (včetně nakládání do kontejnerů, letadel či lodí). Zpráva se opírá o vedení kontroly u jednoho z mnoha dodavatelů,

kteřá byla ukončena Finančním úřadem pro Prahu 5 v lednu 2002 s výsledkem bez závad. Přesto bylo žalobci k dotazu sděleno, že bude jeho případ dořešen, až bude dokončena kontrola daňového subjektu v Praze 5. Tato úmyslně nepravdivá informace měla zabránit, aby žalobce zjistil skutečný stav. Uvedená kontrola přitom vyvracela svým výsledkem pochybnosti správce daně sloužící jako podklad pro sepsání zprávy o kontrole u firmy žalobce. Žalobce se bránil odvoláním, předložením dokladů a sdělením, že bylo Finančním úřadem pro Prahu 5 podle § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP rozhodnutím z 8.1.2002, čj. 5767/02005940/6056 zastaveno řízení o zajišťovacím příkazu vystaveném 18.4.2001 podle § 71 odst. 1 ZSDP pro zajištění úhrady na nezaplacenou daň v částce 3.160.831 Kč, neboť odpadl důvod řízení. Nikdo se s ním však nebavil. Na základě kontroly u daňového subjektu v Praze 5 byl předčasně a neprávem zmanipulován výsledek kontroly u žalobce při vědomém porušení ZSDP (§ 1 odst. 2, 2, § 28 odst. 1, 2), že se jedná o páčání trestné činnosti. Výsledek kontroly žalobcovy firmy byl jako předběžná otázka zmanipulován v neprospěch žalobce. Žalobce proto požadoval v odvolacím řízení prověřit skutečný stav své firmy doložený doklady předešlých kontrol a výsledky kontrol celních orgánů (§ 28 odst. 1, 2 ZSDP). Nedodržením uvedených ustanovení byl žalobce krácen na svém právu obhajoby. Správce daně však úmyslně nepřijal žádné doklady na žalobcovu obhajobu. Žalobce je stále vnímán jako pachatel trestné činnosti a podvodník (toto tvrzení a pochybení ve vedení účetnictví se v následujících letech nepotvrdilo). Žalobce proto podal návrh na zahájení trestního stíhání pro podvod, aby byly objasněny závěry správce daně ve zprávě o kontrole o zločinném spolčení, porušení účetní evidence, podvodném jednání a vystavení fiktivních faktur. Výsledkem je rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5, kterým bylo vyloučeno spáchání trestného činu (předáno správci daně 27.10.2004). Žalobce stále věřil v objasnění situace a navrhl do vyřešení situace zástavy nemovitosti podle § 72 ZSDP, neboť se z důvodu zadržování hotovosti dostal do problematické situace a firmu chtěl udržet v chodu. Správce daně zástavu zamítl s odůvodněním, že to nepřipouští zákon, což bylo opět porušení zákona. Žalobce od počátku popírá nařčení z podvodů, jak je uvedeno ve zprávě, a to na základě šetření státních orgánů. Je omezením práva na obhajobu a na spravedlivý proces, když tato šetření nezohlední finanční úřad a finanční ředitelství. Do dne podání žaloby nebyl žalobce šetřen orgány Policie ČR, přestože se jedná o částku přesahující několik miliónů. Dožádáním skutečného stavu zjištěného při celních kontrolách a jeho porovnáním se skutečnostmi zjištěnými kontrolou správce daně by nemohlo dojít k sepsání zprávy o kontrole s takovým výsledkem.

13. V průběhu kontroly žalobce umožnil kontrolní pracovníci přístup do všech objektů, který nevyužila, vycházel jí vstříc v požadavcích a neskrýval žádné skutečnosti. Na veškeré zboží z vlastní produkce či nakoupené a kompletované pro jmenovité zákazníky vystavil řádné doklady pro celní řízení, exportoval na adresy zákazníků na základě kontrol celních orgánů. Vše bylo konáno s možností uplatnění informací, dotazů či fyzické kontroly. Postupoval v souladu s živnostenským zákonem, ZSDP, zákonem o DPH, zákonem o účetnictví. Správce daně během roku 2001 nevyslovil žádné pochybnosti o vydávaných dokladech ani po předání zprávy nenařídil jejich vyjmutí z účetnictví a jejich opravení dle zákona o účetnictví. Tím byla potvrzena věrohodnost a legálnost žalobcova podnikání a tak to také chápal. Přes nařčení z trestné činnosti nebyl řešen orgány činnými v trestním řízení. V roce 2001 tak jako v letech předcházejících a následujících uskutečnil stovky obchodních případů. Podezření správce daně bylo tímto jeho konáním v souhlasu s podnikatelskou

činností úplně vyvráceno a popřeno. Přesto je v jedné části výroku správce daně uvedena věta o vystavení „fiktivních faktur na neexistující zboží“. Jaký byl vlastně úmysl správce daně, když ji jako předběžnou otázku vyřešila již kontrola daňového subjektu v Praze 5, šetření Policie ČR a celní správy. Jinak měla být využita účast správce daně v součinnosti třetích osob v trestním řízení proti žalobcově firmě a tím podložen výrok správce daně. Otázkou je, proč správce daně podstupuje celé dění, když se může jednat o trestnou činnost a má pravomoc žalobcovo konání nahlásit orgánům činným v trestním řízení podle § 34 odst. 1 ZSDP. Měl-li správce daně pochybnosti podložené poznatky o páchání trestné činnosti, bylo jeho povinností uvědomit orgány činné v trestním řízení.

14. Za doklady, kterými se snaží od počátku zvrátit závěry zprávy o kontrole, označuje žalobce vyjádření celních orgánů, kterými mu byly vráceny všechny celní doklady o existenci deklarovaného zboží a jeho původu a skutečnost, že zboží následně opustilo celní prostor a bylo odvezeno k zákazníkům v zahraničí. Dále výsledek šetření Policie ČR, oddělení SKPV odd. hospodářské kriminality, kdy bylo rozhodnutím ze dne 20.10.2003, čj. Čts.PSP-2704/OHK-2-42003 potvrzeným Obvodním státním zastupitelstvím Praha 5 rozhodnutím ze dne 21.6.2004, čj. 1Zn.5697/2003-12 vyloučeno spáchání trestného činu. Žalobci jsou zadržovány nárokové částky DPH, došlo k likvidaci jeho firmy, což mělo za následek, že nemůže ze strachu o chod rodiny s ní žít, nemá možnost žít ve společnosti jako spořádaný občan. Správce daně nepřijal doklady předkládané žalobcem k posouzení a případnému přehodnocení svého postoje. V tom žalobce spatřuje omezení jeho obhajoby a možnosti bránit se proti jednání správce daně. Přes uvedená pochybení vydává správce daně nové a nové platební příkazy, které vznikly platební neschopností na základě protiprávního jednání správce daně. Je-li v právním řádu možnost hájit se, je-li žalobce uveden jako pachatel trestního konání, a toto bylo vyvráceno, je nutné, aby správce daně vydal rozhodné stanovisko. Buď žalobce páchal trestnou činnost a bude šetřen správním orgánem činným v trestním řízení nebo se správce daně bude řídit skutečnostmi plynoucími z šetření a závěrů těchto orgánů a bude souhlasit s doloženými skutečnostmi. Tím musí odblokovat neprávem zadržované a dle platných zákonů nárokové DPH. Žalobce proto požadoval, aby na základě jím zaslaných dokladů, které správce daně nikdy nevyvrátil, byla zpráva o kontrole označena za vadnou a zavádějící, nepravdivě podávající informace o dění v žalobcově firmě. Pojmenováním a vyjmenováním trestných činů a jednání žalobcovy firmy správce daně řeší věc způsobem, který mu není určen.

15. V doplnění žaloby učiněném žalobcem k výzvě Krajského soudu v Plzni žalobce podle obsahu podání z 25.4.2010 namítal shodně jako v předchozích podáních porušení práva na obranu, které spatřuje v nepřijetí písemných dokladů týkajících se žalobcovy obhajoby. Žalobce dosud nedostal od žalovaného žádná odůvodnění, proč doklady žalobcovy obhajoby nepřijal, a to i přes výslovnou žádost o vyrozumění, jaký je důvod jejich nepřijetí. Dle žalobce je „petitem žaloby porušení povinnosti dodržení zákona o možnosti bránit se proti výrokům správního orgánu, tedy uplatněním práva navržením dokladů v rámci zákona a jejich snahu je uplatnit, kdy požadují, aby byl správce daně povinen je akceptovat v plném rozsahu“. Žalobce zde citoval ustanovení § 1 odst. 2, § 2 odst. 1 a § 50 odst. 3 ZSDP. Napadenými rozhodnutími označil rozhodnutí uvedená výše v odstavci 7 a 8. Uvedl, že se proti rozhodnutím čj. 22476/09/128912403401 (2.680 Kč), čj. 22485/09/128912403401 (988.268 Kč - zadržované DPH), čj. 22491/09/128912403401 (1.513 Kč), čj. 22494/09/128912403401

(12.536 Kč) a čj. 22497/09/128912403401 odvolal dne 12.4.2009. Žalovaný svým rozhodnutím 6673/09-1100-400792 ze dne 12.8.2009 zamítl odvolání žalobce a to pouze v části týkající se rozhodnutí převzatého dne 30.3.2009 označeného čj. 22476/09/128912403401 na 2.680 Kč, proti kterému se neodvolal. Uvedl, že správní orgán I. stupně nerespektoval rozhodnutí nadřízeného orgánu vydáním exekučního příkazu na veškerá svá rozhodnutí, která žalobce převzal 30.3.2009 označená čj. 60275/09/128912403401. Žalobce proto podal dne 2.11.2009 stížnost na jednání správního orgánu I. stupně. Žalovaný odpověděl zamítavou odpovědí ze dne 27.11.2009, čj. 9073/09-1300-402419, kde se stejně jako v následujících odpovědích na odvolání žalobce nevypořádal s důvody odvolání a předloženými argumenty, jak mu nařizuje § 50 ZSDP. Žalovaný opsáním části odvolání konstatuje, že žalobce něco napsal, ale neodpovídá na podstatu odvolání, což nelze považovat za odpověď dle zákonem stanovené formy, kdy žalobce předkládal doložené vady řízení a tyto argumenty nejsou jako součást žalobcova práva na obranu přijaty. Dotazem u nadřízeného orgánu, proč nejsou přes žalobcovu snahu o obranu formou odvolání proti vadnému řízení tyto doklady přijaty, neobdržel žádnou odpověď (citován je § 2 odst. 3 ZSDP). Dále žalovaný opakuje argumentaci šetřením policie a povinností finanční správy hlásit případné poznatky o podvodném jednání, namítá, že si žalovaný odporuje, když v rozhodnutí čj. 8308/09-1300-402419 konstatuje, že dle § 28 odst. 2 ZSDP není oprávněn si učinit úsudek, zda je či není páčán trestný čin, dle jakého oprávnění tedy v případě žalobce jedná a vede vymáhání nedoplatek a proč neuvede skutečnosti proti předkládaným faktům (citován § 1 odst. 2 ZSDP a § 19 a § 20 občanského soudního řádu). Na tuto skutečnost žalobce opětovně upozornil odvolací orgán dne 23.12.2009 v „Žádosti o doplnění odpovědi“. V odpovědi čj. 9073/09-1300-402419 opět nejsou uvedeny důvody nepřijetí dokladů předložených v odvolání, přitom důvody obhajoby podložené doklady opravňují žalobce tyto považovat za platné doklady v obhajobě proti protiprávnímu jednání finančního úřadu v době konání kontroly. Žalovaný tyto nekomentuje, nevyvrací ani neoponuje proti jejich výsledkům opačným dokladem, který by je vyřadil z možnosti je použít jako podklady v odvolání. Žalobce přitom jimi pouze uplatňuje nárok na možnost bránit se proti rozhodnutím správního orgánu doložením jeho vadného konání a požadavku na respektování zákonem uložené povinnosti tyto doklady přijmout a pracovat s nimi.

16. Žalobce proto žádal soud, aby byla zrušena uvedená rozhodnutí žalovaného na základě popření a omezení žalobcova práva odvolat se, kdy jsou ignorovány výsledky státních orgánů žalobcem předkládané ve snaze o ověření skutečného stavu v domnění, že budou přijaty. Žalovaný v žádné své odpovědi neodpověděl, nevyvrátil ani nezpochybnil předkládané důkazy, proto byl dle žalobce nucen je přijmout jako součást práva žalobce na obranu. Nečinností žalovaného od prvního podání odvolání dne 12.4.2009, tj. nepřijetí důvodů uváděných a řádně doložených v odvolání odeslaném 12.4.2009, jako souhlas s doložením a uplatněním žalobcova práva na obranu a uvedené důvody a doklady v odvoláních, aby soud uznal jako správní rozhodnutí a tím uložil žalovanému splnit důsledky tohoto rozhodnutí, tím že bude nucen z uvedených důvodů uhradit žalobcem požadované částky jako důsledek svého protiprávního jednání. Z důvodů absence odpovědí uložených zákonem pro vypořádání se s důvody odvolání, které jsou bez odpovědi (citován § 79 s.ř.s.) toto rozhodnutí učinit. Tím bude tato skutečnost zakládat právo žalobce na vyplacení zadržovaného finančního obnosu včetně příslušenství a částky za ztracený majetek firmy. „Tím proto uplatňuji právo na splnění povinnosti zrušení žalovaných rozhodnutí z důvodu porušení zákona, kdy žalovaný

zamítnutím odvolání se vůbec nevypořádal s důvody a doklady mé obrany proti rozhodnutí orgánu I. a II. stupně jsou porušením výše uvedeného zákona, kdy jsou tímto jednáním úplně ignorována a popřena má práva na obranu.“ „Na základě rozhodnutí soudu uložit žalovanému povinnost upravení mého postavení před správním orgánem tak, aby byla zřejmá rovnost právního orgánu a účastníka správního řízení, tj. přijmout či respektovat důvody a doklady předkládané v odvoláních. Vyplatit požadované částky 30.000.000 Kč za zánik firmy a 3.238.038 Kč zadržené částky včetně penále, jak stanoví § 3 ZSDP.“

17. V doplnění žaloby ze 4.6.2010 žalovaný svoji argumentaci zopakoval s tím, že zaslal Finančnímu ředitelství v Plzni stížnost ze dne 26.3.2010, ve které žádal odpovědi na své otázky, tuto připojil. Obdobně žalobce argumentoval i v doplnění žaloby z 5.6.2010 a připojil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 z 8.1.2002, čj. 5657 a protokol z 11.3.2002, urgenci odpovědi o zahájení trestního stíhání adresovanou Okresnímu státnímu zastupitelství Karlovy Vary, žádost právního zástupce žalobce podanou k OHK SKP Správy hl.m. Prahy z 15.6.2004 s dotazem, jak bylo vyřízeno trestní oznámení podané žalobcem a odpověď Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 z 21.6.2004 na tuto žádost. Podání ze 7.10.2012, 18.10.2012 a 4.11.2012 se týkala dokladů předložených žalobcem k žádosti o osvobození od soudních poplatků.

III. Vyjádření žalovaného

18. Finanční ředitelství navrhovalo zamítnutí žaloby. Uvedlo, že převážná část žaloby směřuje proti rozhodnutím týkajícím se daně z přidané hodnoty, pouze v pořadí první napadené rozhodnutí směřuje vůči rozhodnutí o dani silniční. Vůči tomuto rozhodnutí žalobce v žalobě pouze uvedl, že jím bylo zamítnuto jeho odvolání a to pouze v části týkající se rozhodnutí čj. 22476/09/128912403401 na 2.680 Kč, proti kterému se neodvolal, aniž by specifikoval, v čem spočívá jeho nezákonnost. Finanční ředitelství proto k tomuto žalobou napadenému rozhodnutí uvedlo, že byla daň silniční za zdaňovací období roku 2003 žalobci vyměřena na základě jím podaného daňového přiznání. Protože žalobce nedostal svým platebním povinností k dani silniční za rok 2003, vydal finanční úřad 14. 10. 2004 pod čj. 144346/04/128911/0747 platební výměr, kterým žalobci sdělil předpis penále na dani silniční za rok 2003 ve výši 574 Kč, který žalobce převzal 22.10.2004 a neodvolal se, rozhodnutí tak nabylo uplynutím lhůty právní moci. Dále vydal finanční úřad v souladu s § 63 zákona č. 337/1992 Sb. a podle přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. dne 11.2.2009 pod čj. 22476/09/128912403401 platební výměr, kterým sdělil žalobci předpis penále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za rok 2003 ve výši 2.680 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, podle něhož postupoval finanční úřad při vydání platebního výměru čj. 22476/09/128912403401 v souladu se zákonem č. 16/1993 Sb., o dani silniční, v platném znění, jakož i se zákonem č. 337/1992 Sb.

19. K dalším čtyřem napadeným rozhodnutím finanční ředitelství uvedlo, že v průběhu odvolacího řízení zjistilo, že žalobce splatnou částku daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období nezaplatil a takto dlužné částky byly předmětem exekučního řízení. Žalobce byl tedy s úhradou svých daňových povinností v prodlení ve smyslu § 63 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., proto finanční úřad provedl výpočet penále podle § 63 odst. 2 zákona č.

337/1992 Sb. a v souladu s § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. sdělil žalobci předpis penále čtyřmi platebními výměry na daňové penále. Finanční ředitelství jako odvolací orgán nezjistilo rozpor v aplikaci zákona č. 337/1992 Sb. ani matematickou chybu ve výpočtech ani další odvolatelem neuplatněné skutečnosti mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, k nimž by bylo nutno podle § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. přihlédnout, proto odvolání proti platebním výměrům na daňové penále zamítl.

20. Podání ze dne 2.11.2009 posoudilo finanční ředitelství dle jeho obsahu jako podnět na nečinnost dle § 34c zákona č. 337/1992 Sb. a v tomto duchu ho také vyřídil rozhodnutím čj. 9073/09-1300-402419, když se v odůvodnění vypořádal se všemi námitkami žalobce a konstatoval, že neshledal podnět oprávněným, proto jej odložil.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

21. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

22. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

23. Správa daní byla do 31.12.2010 upravena v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP). V dané právní věci bylo rozhodným znění zákona o správě daní poplatků účinné do 31.12.2006, neboť podle čl. VI. bod 3 zákona č. 230/2006 Sb. kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (mj. i zákon č. 337/1992 Sb.) *se úprava obsažená v § 63 tohoto zákona použije pro daně, jejichž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do účinnosti tohoto zákona, se použije § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.*

24. Žalobce učinil v této právní věci několik obsáhlých podání (viz odst. 6), které soud posoudil podle jejich obsahu. Žalobce v podstatě namítá nesprávné závěry učiněné finančním úřadem po provedené kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec roku 2000 a leden až květen roku 2001, která se uskutečnila u žalobce v druhé polovině roku 2001. Dle žalobce nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Daňová kontrola měla být vedena v součinnosti s třetími osobami, konkrétně s orgány celní správy (viz odst. 12) a závěry daňové kontroly měly být změněny na základě výsledku žalobcem následně vyvolaného šetření Policie ČR (viz odst. 14), které bylo uzavřeno s tím, že nedošlo ke spáchání trestného činu. Pokud finanční úřad nepřijal následně žalobcem předkládané doklady k případnému přehodnocení závěrů daňové kontroly, byla žalobci omezena možnost obhajoby a možnost

bránit se proti jednání finančního úřadu. Žalobce proto namítá, že přes uvedená pochybení vydává finanční úřad nové a nové platební příkazy. Konkrétně pak žalobce touto žalobou napadá rozhodnutí finančního ředitelství, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům na daňové penále týkajícím se v prvním případě daně silniční za rok 2003, v dalších třech případech daně z přidané hodnoty za listopad 2001, září 2002 a prosinec 2003. V posledním případě napadá jako rozhodnutí sdělení učiněné finančním ředitelstvím na základě podnětu žalobce namítajícího nečinnost finančního úřadu v konkrétním případě, jak bude dále uvedeno.

25. Vzhledem k tomu, že žalobce nevznáší konkrétní námitky vůči zákonnosti napadených rozhodnutí, ale toliko namítá, že vychází z nesprávných závěrů předchozí daňové kontroly, posuzoval soud v obecné rovině, zda byla žalobou napadená rozhodnutí vydána v souladu se zákonem a žalobu shledal nedůvodnou.

Penále na dani silniční

26. Daň silniční je upravena v zákoně č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném pro rok 2003, (dále jen ZDS nebo zákon o dani silniční). *Poplatník platí zálohy na daň, které jsou splatné do 15. dubna, 15. července, 15. října a 15. prosince (§10 odst. 1 ZDS). Zálohy na daň se vypočtou ve výši 1/12 příslušné roční sazby daně za každý kalendářní měsíc, ve kterém u vozidla trvala, vznikla nebo zanikla daňová povinnost v rozhodném období (§ 10 odst. 2 ZDS). Daňové přiznání podává poplatník, jemuž vzniká daňová povinnost podle § 8 odst. 1, nejpozději do 31. ledna kalendářního roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období, a to i v případech, jedná-li se o poplatníka, kterému přiznání zpracovává daňový poradce, nebo poplatníka, který je v konkurzním řízení (§ 15 odst. 1 ZDS).* Protože 31.1.2004 byla sobota bylo nutno vycházet z ust. § 14 odst. 8 ZSDP podle něhož *případně-li poslední den lhůty pro uplatnění právních úkonů vůči správci daně na sobotu, neděli nebo státem uznaný svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.* Žalobce podal daňové přiznání k finančnímu úřadu v pondělí dne 2.2.2004, tedy v souladu s § 15 odst. 1 ZDS a § 14 odst. 8 ZSDP.

27. V daňovém přiznání si žalobce vypočítal daňovou povinnost ve výši 3.600 Kč. Finanční úřad žalobci na základě daňového přiznání vyměřil daň silniční ve výši daně žalobcem v daňovém přiznání uvedené, tj. 3.600 Kč. Uvedený postup byl v souladu s § 46 odst. 5 ZSDP podle něhož, *neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.* Žalobce se proti vyměření daně silniční za rok 2003 neodvolal, vyměření daně proto nabylo uplynutím odvolací lhůty právní moci.

28. Žalobce tak splnil svoji povinnost stanovenou v § 15 odst. 1 a 2 ZDS, když podal daňové přiznání k dani silniční za rok 2003, kde si daň sám vypočítal. Nesplnil však svoji

povinnost stanovenou v § 10 ZDS, když neplatil zálohy na daň silniční za zdaňovací období roku 2003. Nesplnil také povinnost danou mu § 15 odst. 2 ZDS, když daňovou povinnost, kterou si v daňovém přiznání sám vypočítal, ve stanovené lhůtě nezaplatil. Finanční úřad proto vycházel ze situace, kdy žalobce neplatil zálohy na daň silniční za rok 2003 a byl proto podle § 63 odst. 1 ZSDP (jak bylo výše uvedeno ve znění účinném do 31.12.2006) v prodlení. Podle tohoto ustanovení *daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti*. Finanční úřad proto následně vycházel z § 63 odst. 2 věty první ZSDP, podle něhož *penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně*. Finanční úřad podle tohoto ustanovení žalobci platebním výměrem na daňové penále ze dne 14.10.2004, čj. 144346/04/128911/0747, sdělil předpis penále na dani silniční za toto zdaňovací období ve výši 574 Kč. Platební výměr žalobce převzal 22.10.2004, neodvolal se a platební výměr nabyl uplynutím lhůty pro odvolání právní moci.

29. Podle § 63 odst. 4 ZSDP *penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno*. Podle tohoto ustanovení finanční úřad žalobci předpis penále sdělil 14.10.2004 platebním výměrem čj. 144346/04/128911/0747, který žalobce převzal 22.10.2004. Žalobce zde byl poučen, že se lze proti tomuto platebnímu výměru odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. Žalobce se proti tomuto platebnímu výměru neodvolal a tento nabyl právní moci.

30. Žalobce neplatil za rok 2003 zálohy daně silniční (§ 10 odst. 1 ZDS) a daň nezaplatil ani do 11.2.2009, proto finanční úřad vypočítal podle § 63 odst. 2 ZSDP daňové penále z nedoplatku daně a podle § 63 odst. 4 ZSDP žalobci předpis vypočteného penále 2.680 Kč sdělil dne 28.8.2008 platebním výměrem čj. 22476/09/128912403401 s tím, že rozdíl vypočteného penále a původně předepsaného penále ve výši 2.106 Kč je splatný v náhradní lhůtě patnácti dnů od doručení platebního výměru. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal.

31. O odvolání žalobce rozhodlo finanční ředitelství žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27.11.2009, čj. 9073/09-1300-402419. V odůvodnění rozhodnutí popsalo výše uvedený postup finančního úřadu a konstatovalo, že finanční úřad rozhodoval v souladu se zákonem o dani silniční a zákonem o správě daní a poplatků, proto není platební výměr čj. 22476/09/128912403401 neplatný. V odvolání proti platebnímu výměru žalobce shodně jako nyní v žalobě namítal porušení veškerých ustanovení o vedení daňové kontroly. Finanční ředitelství žalobci nepřisvědčilo a konstatovalo, že finanční úřad u žalobce neprováděl žádnou kontrolu na dani silniční za rok 2003 a daň vyměřil na základě žalobcem podaného daňového přiznání, a to ve výši, kterou si zde žalobce sám vypočítal. Finanční ředitelství se odvoláním žalobce zabývalo i v souladu s § 50 odst. 3 ZSDP a posoudilo rovněž, zda ze spisového

materiálu nevyplývají skutečnosti žalobcem neuplatněné, které by měly podstatný vliv na výrok rozhodnutí, žádné takové skutečnosti však neshledalo.

32. Se závěrem finančního ředitelství se krajský soud plně ztotožňuje a konstatuje, že na základě výše uvedeného shledal, že bylo žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 27.11.2009, čj. 9073/09-1300-402419 a jemu předcházející řízení finančního úřadu zakončené vydáním platebního výměru na daňové penále ze dne 11.2.2009, čj. 22476/09/128912403401 zcela v souladu se zákonem, tzn. s výše citovanými ustanoveními zákona o dani silniční a zákona o správě daní a poplatků. Dle názoru soudu toto konstatování činěné soudem na základě výše uvedeného plně postačuje za situace, že žalobce v žalobě neuplatnil žádné konkrétní námitky k tomuto žalobnímu bodu. Tento závěr je pak důvodem pro zamítnutí žaloby v této části podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Penále na dani z přidané hodnoty

33. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 27.10.2009, čj. 8308/09-1300-402419 je v podstatě jediným rozhodnutím, které souvisí s kontrolou daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až květen 2001. Finanční úřad na základě skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly (zpráva o kontrole čj. 122480/01/128930/0765) žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty, mj. dodatečným platebním výměrem ze dne 27.11.2001, čj. 144698/01/128911/1066 za zdaňovací období březen 2001 v částce 879.846 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 7.10.2002, čj. 2951C/130/2002 zamítlo. Žalobce podal 25.4.2005 žádost o přezkoumání uvedeného rozhodnutí finančního ředitelství. Ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 30.6.2005, čj. 18/60 468/2005-184 řízení zastavilo pro zmeškání lhůty pro povolení nebo nařízení přezkoumání, neboť lhůta uplynula v souladu s § 55b odst. 2 ZSDP dne 31.12.2004. Následně zaslal žalobce Nejvyššímu správnímu soudu v Brně písemnost nazvanou „Odvolání proti kontrolní zprávě čj. 122480/01/128930/0765 ze dne 12.11.2001 vydané Finančním úřadem v Karlových Varech“. Tento soud postoupil věc z důvodu místní příslušnosti Finančnímu úřadu v Karlových Varech, který dospěl k názoru, že podnět směřuje proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva financí, proto toto podání s doplněním ze strany žalobce ze dne 7.2.2006 postoupil k vyřízení Ministerstvu financí. Ministr financí zamítl toto odvolání rozhodnutím ze dne 30.6.2006, čj. ZK/97 800/2005.

34. Krajský soud shodně s finančním ředitelstvím konstatuje, že žalobce uplatnil neúspěšně řádný i mimořádný opravný prostředek vůči dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2001. Z obsahu spisu vyplývá, že byl žalobce s touto skutečností opakovaně seznamován finančním úřadem (mj. výzvou ze dne 29.12.2005, čj. 137038/05/128020/0129) a opakovaně mu bylo sdělováno, že proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru již není možné podle zákona o správě daní a poplatků uplatňovat další opravný prostředek. Dodatečný platební výměr tak nabyl právní moci a jím stanovená daňová povinnost se stala splatnou. Ze spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce splatnou částku daně nezaplatil. Finanční úřad vyzval žalobce k zaplacení nedoplatku daně (výzva ze dne 30.9.2002) a po marném uplynutí stanovené lhůty vydal finanční úřad exekuční příkaz na prodej nemovitosti (ze dne 5.3.2004, čj. 41764/04/128940/1886).

35. Dalším napadeným rozhodnutím je rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 27.10.2009, čj. 8309/09-1300-402419, které nemá z výše uvedenou daňovou kontrolou věcnou ani časovou souvislost, týká se zdaňovacího období listopad 2001. Žalobce podal za toto zdaňovací období přiznání k dani z přidané hodnoty dne 21.12.2001 a uplatnil zde nadměrný odpočet ve výši 145.954 Kč a dne 2.4.2002 podal přiznání k dani z přidané hodnoty na změnu daňové povinnosti ve výši 4.080 Kč. Protože žalobce splatnou částku 4.080 Kč nezaplatil, vyzval jej finanční úřad k zaplacení (výzva ze dne 30.9.2002, čj. 133673/02/128911/1066 doručená žalobci 14.10.2002). Po marném uplynutí tam stanovené lhůty přistoupil finanční úřad k zajištění úhrady prostřednictvím exekučního příkazu za prodej nemovitosti (ze dne 5.3.2004, čj. 41764/04/128940/1886).

36. Dalším napadeným rozhodnutím je rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 27.10.2009, čj. 8310/09-1300-402419, které rovněž nemá z uvedenou daňovou kontrolou věcnou ani časovou souvislost a týká se zdaňovacího období září 2002. Žalobce podal za toto zdaňovací období přiznání k dani z přidané hodnoty dne 25.10.2002 na vlastní daňovou povinnost ve výši 22.586 Kč. Protože žalobce splatnou částku 22.586 Kč nezaplatil, vyzval jej finanční úřad k zaplacení (výzva ze dne 17.1.2003, čj. 6367/03/128911/1066 doručená žalobci 3.2.2003). Žalobce ani na výzvu finančního úřadu dlužnou částku daně nezaplatil.

37. Dalším napadeným rozhodnutím je rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 27.10.2009, čj. 8311/09-1300-402419, které rovněž nemá z uvedenou daňovou kontrolou věcnou ani časovou souvislost a týká se zdaňovacího období prosinec 2003. Žalobce podal za toto zdaňovací období přiznání k dani z přidané hodnoty dne 26.1.2004 na vlastní daňovou povinnost ve výši 908 Kč. Protože žalobce splatnou částku 908 Kč nezaplatil, vyzval jej finanční úřad k zaplacení. Žalobce ani na výzvu finančního úřadu dlužnou částku daně nezaplatil.

38. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce splatnou daň za všechna čtyři jmenovaná zdaňovací období v dodatečně stanovené lhůtě nezaplatil a jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, staly se tyto dlužné částky předmětem exekučního řízení. Žalobce byl tedy s úhradou svých daňových povinností v prodlení podle § 63 odst. 1 ZSDP. Finanční úřad proto ve všech čtyřech případech provedl podle § 63 odst. 2 ZSDP výpočet penále, jehož výši, resp. způsob výpočtu žalobce v žalobě nezpochybňuje. V souladu s § 63 odst. 4 ZSDP byl finančním úřadem v jednotlivých případech žalobci sdělen předpis tohoto penále příslušnými platebními výměry.

39. Proti všem čtyřem platebním výměrům žalobce brojil odvoláním, ve kterém uplatnil námitky shodné jako v žalobě, tedy námitky směřující vůči kontrole daně z přidané hodnoty, jak jsou výše uvedeny. Krajský soud však nemá na základě uvedených zjištění pochybnosti o tom, že daňové penále bylo žalobci ve všech čtyřech případech stanoveno v souladu se zákonem o správě daní a poplatků vždy po té, kdy nezaplatil splatnou daň z přidané hodnoty za příslušné zdaňovací období a nezaplatil ji ani v náhradní lhůtě stanovené mu finančním úřadem, tedy vždy v případě, kdy byl podle § 63 odst. 1 ZSDP s úhradou příslušné daně v prodlení. Konkrétní námitky směřující proti výši penále, resp. proti způsobu jeho výpočtu,

žalobce v žalobě neuplatnil. Uvedené je důvodem pro zamítnutí žaloby v této části podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Sdělení ze dne 27. 11. 2009, čj. 9073/09-1300-402419

40. Žalobce adresoval finančnímu ředitelství podání ze dne 2.11.2009 nazvané „Stížnost“. Žalobce se zde odvolával na poslední rozhodnutí odvolacího nadřízeného orgánu učiněné na základě žalobcova odvolání z 28.4.2009 proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 30.3.2009, kdy osobně převzal souhrn několika platebních výměrů (vyjmenovány jsou platební výměry, o kterých bylo rozhodováno touto žalobou napadenými rozhodnutími finančního ředitelství), kdy v odpovědi ze dne 12. 8. 2009, čj. 6673/09-1100-400729, odvolací orgán odvolání zamítá a odůvodňuje své rozhodnutí pouze ohledně napadeného platebního příkazu čj. 22476/128912303401. Z tohoto výsledku se dle žalobce dá usuzovat, že jsou ostatní platební výměry neplatné, včetně platebního výměru čj. 22485/09/128912403401 na částku 988.268 Kč (zadržované DPH) na základě žalobcem uvedených důvodů pro jejich neplatnost. Proti tomuto rozhodnutí, které dává za pravdu žalobcově obhajobě a předkládaným důkazům o vadách finančního úřadu při vzniku údajných nedoplatků (zpráva o kontrole ze dne 12.11.2001, čj. 122480/01/128930/0765). V době vedení kontroly v roce 2001 při zjištění tolika údajných závad, měl finanční úřad postupovat jen dle platných zákonů a žalobci měla být podle § 37 ZSDP udělena při zjištění jeho závažného pochybení pokuta, měl být vyzván k nápravě a při nesplnění udělena pokuta i opakovaně, což se nestalo. Podle § 38 ZSDP mu mohla být pozastavena činnost, což se také nestalo. Podle § 36 ZSDP mohl mít takto informace na základě své vyhledávací činnosti, že je žalobcova finanční situace, z důvodu protiprávního jednání finančního úřadu, tristní. Z tohoto důvodu žalobce přišel o veškerý majetek, nemá trvalé bydlení a nemůže sehnat přiměřené zaměstnání. Finanční úřad nerespektující rozhodnutí nadřízeného orgánu nepřijal povinnost plnění rozhodnutí, což je důvodem k této stížnosti. Žalobce proto věřil, že jako nadřízený orgán finanční ředitelství přinutí podřízenou složku k respektování vydaného rozhodnutí a přinutí finanční úřad, aby již nepostupoval proti rozhodnutím a respektoval žalobcem zaslané doklady a aby zrušil své již neplatné dříve vydané platební výměry, včetně posledních exekučních příkazů ze dne 20.10.2009, čj. 160129/09/128940400844, čj. 160128/128940400844 a čj. 160127/09/128940400844. Tímto zároveň žalobce uřgoval vyplacení neprávem zadržovaného DPH od roku 2001, která požadoval dle zákona vrátit, vše včetně příslušenství daně, nárokováná částka ve výši 3.238.038 Kč.

41. Uvedené podání finanční ředitelství posoudilo zcela správně jako podnět podle § 34c ZSDP, podle něhož *daňový subjekt je oprávněn svým podnětem upozornit nejblíže nadřízeného správce daně, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože a) nevydal rozhodnutí, ačkoli uplynulo 6 měsíců ode dne, kdy byl vůči daňovému subjektu učiněn poslední úkon v řízení, kterého se předpokládána nečinnost týká, b) nevydal rozhodnutí, ačkoli již došlo k soustředění podkladů potřebných pro vydání tohoto rozhodnutí, nebo c) marně uplynula daňovým zákonem stanovená lhůta, v níž měl správce daně provést úkon (§ 34c odst. 1 ZSDP). Nadřízený správce daně podnět prověří, a pokud je důvodný, přikáže správci daně, který zásadu postupovat v řízení bez zbytečných průtahů porušil, odstranění zjištěného porušení. Nedojde-li k nápravě správcem daně, který zásadu porušil, do 30 dnů od doručení podnětu daňového subjektu, zjedná nadřízený správce daně nápravu ve*

své působnosti, popřípadě ve věci rozhodne sám nebo pověří jiného věcně příslušného správce daně ve svém územním obvodu tak, aby náprava byla provedena bezodkladně (§ 34c odst. 2 ZSDP). Neshledá-li nejbližší nadřízený správce daně podnět oprávněným, tento podnět odloží a daňový subjekt o tom vyrozumí s uvedením důvodů (§ 34c odst. 3 ZSDP).

42. Sdělením žalobci ze dne 27.11.2009, čj. 9073/09-1300-402419, finanční ředitelství postupovalo podle § 34c odst. 3 ZSDP a žalobce vyrozumělo, že podnět neshledává oprávněným a odkládá jej, a to z důvodů, které podrobně rozvedlo.

43. Soud se proto zabýval otázkou, neshledá-li nejbližší nadřízený správce daně podnět podle § 34c odst. 1 ZSDP oprávněným, odloží jej a vyrozumí o tom daňový subjekt s uvedením důvodů, zda je toto vyrozumění rozhodnutím správního orgánu.

44. Podle § 68 písm. e) s.ř.s. *je žaloba nepřijatelná také tehdy domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle soudního řádu správního nebo zvláštního zákona vyloučeno.* Podle § 70 písm. a) s.ř.s. *jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.* Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. *se rozhodnutím rozumí úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti.* Podá-li daňový subjekt k nejbližší nadřízenému správci daně podnět s tím, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, lze tomuto podnětu ve smyslu § 34c odst. 2 ZSDP vyhovět, je-li shledán důvodným nebo může postupovat nejbližší nadřízený správce daně tak jako v daném případě podle § 34c odst. 3 ZSDP a podnět odložit. Tímto úkonem nadřízeného správního orgánu se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti daňového subjektu, toliko je jím daňovému subjektu sděleno, že nadřízený správce daně neshledal k jeho podnětu průtahy v řízení správce daně. Takovéto sdělení proto nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., kterým by bylo založeno, změněno, zrušeno či závazně určeno žalobcovo právo na vedení konkrétního daňového řízení v podnětu uvedeného bez zbytečných průtahů, což je důvodem pro odmítnutí žaloby v této části podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.*

Závěr

45. Soud shledal žalobu v části napadající rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni ze dne 12. 8. 2009, čj. 6673/09-1100-400729, ze dne 27. 10. 2009, čj. 8308/09-1300-402419, čj. 8309/09-1300-402419, čj. 8310/09-1300-402419 a čj. 8311/09-1300-402419 nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. v této části pod výrokem I. zamítl.

46. V části napadající sdělení Finančního ředitelství ze dne 27. 11. 2009, čj. 9073/09-1300-402419, soud dospěl k závěru, že je žaloba podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřijatelná, neboť napadené sdělení není ve smyslu § 65 s.ř.s. rozhodnutím, ale je úkonem správního orgánu, který je ve smyslu § 70 písm. a) s.ř.s. ze soudního přezkoumání vyloučen. Soud proto žalobu v této části pod výrokem II. podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

V. Náklady řízení

47. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků nepřiznal, a to jednak podle § 60 odst. 1 s.ř.s., protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (viz výrok I. rozsudku), a jednak podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta (viz výrok II. rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
[§ 12 odst. 1, § 102, § 103 odst. 1 písm. e), § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.]

V Plzni dne 25. ledna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová